

Jiří Antonů – životopis

Pan Jiří Antonů se narodil 7. června 1966 v Třebíči, ale krátce po narození se přestěhoval s rodiči do Jihlavy, kde žije dodnes. Pan Jiří se narodil do katolické rodiny, od dětství byl tedy veden k víře v Boha. Na základní škole navštěvoval od druhé třídy nepovinnou náboženskou výchovu, což ale nebylo v souladu s totalitní komunistickou ideologií. Ostatní děti chodily do Jiskřiček a Pionýra, pan Jiří do náboženství a do kostela. Velmi brzy tedy pocítil, jaké to je vymykát se něčím z kolektivu. Ke konci základní školy bylo dokonce mamince naznačeno paní učitelkou, že navštěvování hodin náboženství by mohlo Jiřímu zkomplikovat další studium. Když nebyl správný socialista, nemuselo mu být další studium umožněno, což se nakonec naštěstí nestalo.

Po základní škole šel tedy Jiří studovat na gymnázium. Zde se mu otevřel nový prostor, postupně se začal setkávat i s jinými názory a s jinou kulturou než tou oficiálně propagovanou komunistickou ideologií. Navštěvoval Okresní klub mládeže v bývalém hotelu Beseda, který sice spadal pod Socialistický svaz mládeže, ale pod vedením Milana Koláře klub organizoval řadu zajímavých kulturních akcí. Pan Antonů například rád vzpomíná na první ročníky folkového festivalu Prázdniny v Telči, kterých se účastnil i coby člen týmu organizátorů. Ve škole se Jiří zajímal o literaturu, rád četl a občas se dostal i ke knihám, které v té době nepatřily zrovna k doporučené četbě. To samé platilo o hudbě. Pan Jiří navštívil například koncert Vladimíra Mišíka, který měl následně na nějakou dobu zakázanou činnost a veřejné vystupování. Již od mládí tedy Jiří viděl, jak se žije v systému, který svým obyvatelům slibuje spokojený život a světlé zítřky, ale vykoupené omezováním, zákazy a cenzurou. V tomto dojmu se ještě utvrdil poté, co dostal možnost vycestovat. Když chtěl vycestovat do Polské lidové republiky, musel projít řadou kontrol a doložit spoustu dokumentů. Smutný obrázek se mu naskytl v Estonsku (tehdy součást SSSR), kde vládl ještě mnohem přísnější komunistický diktát než u nás.

Po maturitě šel studovat obor automatizovaných systémů řízení v investiční výstavbě na ČVUT v Praze. Po dvou letech ale ze studií odešel, vrátil se do Jihlavy a našel si práci přípravaře ve stavební firmě Drustav. Pan Jiří se i nadále zajímal o dění ve společnosti, rád četl, ať už samizdatové knížky, či noviny, které nosil do práce kolega napojený na disent. Jak se blížil konec 80. let, zdálo se, že ve společnosti se začíná něco dít. Již zmiňovaný kolega přinesl v létě roku 1989 petici Několik vět, která mimo jiné vyzývala k zastavení cenzury a k omezování médií. Pan Jiří, stejně jako řada jeho kolegů a známých, podepsal. Obával se sice, zda tím nezpůsobí problémy svým blízkým, přesto podepsal. Lidé prostě cítili, že už se něco musí stát. Není tedy divu, že petice nasbírala kolem čtyřiceti tisíc podpisů.

V listopadu roku 1989 už bylo napětí přímo hmatatelné. Když došlo v pátek 17. listopadu k demonstraci a následnému zákroku SNB proti studentům na Národní třídě v Praze, byl v Jihlavě ještě relativní klid. V průběhu víkendu se ale objevovaly první zprávy o dění v Praze, v úterý přijeli z Prahy studenti a promluvili k Jihlavanům. Pan Antonů vzpomíná, jak se přidal k lidem, kteří se spontánně scházeli u jihlavského gymnázia a společně se pak vydali směrem na náměstí. Někteří lidé se k nim přidávali, někteří jim tleskali, řada lidí ale váhala, neboť netušili, kam se události vyvinou. Postupně však bylo čím dál jasnější, že revoluce se nezastaví. Lidé se opakovaně scházeli a vznášeli své požadavky. I zástupci komunistů pochopili, že diskuze už nebude možná. Pan Jiří vzpomíná na debatu v bývalém hotelu

Beseda, kde se ještě zástupci komunistů pokoušeli k lidem promluvit, ale ti už je v podstatě neposlouchali, neboť sebemenší důvěra v režim již neexistovala.

Když i v Jihlavě vzniklo Občanské fórum (OF), Jiří se do něj přidal. Jedním z nejdůležitějších úkolů bylo plánování svobodných voleb. Členové se scházeli v klubu mládeže, kde vzniklo i koordinační centrum OF. Jiří přicházel po práci, tiskl letáky a vylepoval je po městě. Pomáhal také s technickou podporou demonstrací a chystal generální stávkou 27. listopadu. V tento den lidé v Jihlavě zaplnili horní část náměstí a po celém Československu se ke stávce přidalo na 75 % obyvatel. Dva dny poté Federální shromáždění zrušilo ústavní články o vedoucí úloze KSČ. Jiří se dále angažoval v OF při přípravě volby Václava Havla prezidentem a před parlamentními volbami v červnu 1990.

Po pádu totalitního režimu si Jiří našel novou práci specialisty IT v České spořitelně. Když se OF rozdělilo, vstoupil do Občanské demokratické strany, kde působil na regionální úrovni. Směřování strany pod vedením Václava Klause se mu ale nelíbilo, proto odešel. O politiku a veřejné dění se ale zajímat nepřestal. V letech 2004 až 2008 byl místopředsdou dozorčí rady Dopravního podniku města Jihlavy, členem kontrolního výboru města a rovněž členem finančního výboru Kraje Vysočina. Byl hodnotitelem v grantových komisích za oblast IT v Kraji Vysočina, ale také u některých dotačních projektů EU. Naposledy kandidoval v komunálních volbách 2018 za Fórum Jihlava, zvolen do jihlavského zastupitelstva však nebyl. V roce 2022 zastával krátce funkci v radě města Jihlavy, kam byl zvolen po odstoupení svého kolegy z Fóra Jihlava.

Současnou situaci naší země hodnotí stále pozitivně. Coby rozený optimista pan Antonů říká: „Máme teď tu možnost hospodařit sami se sebou. A jenom na každém z nás záleží, jak s tím naloží.“